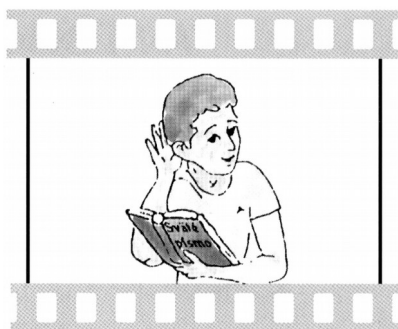

„Hovor, Pane, tvoj sluha počúva“ (1 Sam 3,9)

Pod'me si čítať Slovo života

3

Biblia a príbehy na každý deň vo Veľkom pôste 2020

Pozor súťaž!!!

Ak chceš, zapoj sa do súťaže o najkrajší citát z Biblie a najkrajší príbeh. Každý príbeh má svoje číslo. Napíš na lístok: svoje meno a priezvisko, názov a číslo najkrajšieho citátu z Biblie a najkrajšieho príbehu, vhod' lístok do schránky pri vchode do kostola po skončení krízových opatrení, keď už bude kostol otvorený. Po Veľkej noci vyžrebujeme výhercov a udelíme milé prekvapenia. *Citáty z Biblie nesúvisia s dennými čítaniami počas liturgie.*

Tretia pôstna nedeľa – 15. 3. 2020

Jak 5,11

Hľa, blahoslavíme tých, ktorí vytrvali. Počuli ste o Jóbovej vytrvalosti a videli ste, ako to Pán ukončil. Lebo Pán je milosrdný a milostivý.

Svätá trpezlivosť! - 1

„Keby tá stará babka na vedľajšej posteli aspoň prestala chrápať! Vôbec sa mi nedá spať. Hovorí, že zle spí a pritom tak chrápe, že ja nemôžem vôbec zaspáť.“ Bolo už okolo polnoci a ja som si tak veľmi potrebovala odpočinúť. Nechcem ju budiť, ale možno by som ju mohla na chvíľu vyrušiť, aby som mohla zaspáť skôr, ako zase začne chrápať. Otvorila som zásuvku na svojom nočnom stolíku a potom ju zase zavrela. Chrápánie prestalo. Usmiala som sa, obrátila nabok na svojej nemocničnej posteli a snažila sa rýchlo zaspáť.

„Oooh! Ooooooh, pomôžte mi!“ chrápánie prestalo a vystriedalo ho stonanie. Stará teta mala zlomený bedrový kĺb. Išla si po poštu, pošmykla sa na schodoch a teraz tu pri mne leží v nemocnici celá v sadre. „Oooh, pomôž mi, zlatko! Zavolaj, prosím ťa, sestričku!“

„Čo potrebujete, teta?“ spýtala som sa tak prívetivo, ako som len mohla. „Tá noha ma tak strašne bolí! Zavolaj mi, prosím ťa, sestričku.“ Aj ona mala pri posteli tlačidlo ako ja, ale keď chcela zavolať sestričku, vždy zobudila mňa. „Čo potrebuje naša malá slečna?“ spýtala sa sestrička, „ja nič, ale tu teta potrebuje, aby ste jej pomohli.“ Keď sestričky prišli, zasvietil! a dali babičke injekciu. Potom odišli.

Ešte som sa ani nestačila uložiť, keď sa chrápánie ozvalo znova. Bola som unavená a nahnevaná. Myslela som na všetko, čo som pre ňu po celý deň robila. Veď som tu tiež pacient. Keď jej bolo zima, prikrývala som ju. Keď mala horúčku, vymieňala

som jej studené obklady. Keď jej niekto telefonoval, držala som jej slúchadlo pri uchu.

Donášala som jej tiež vodu a pomáhala pri jedení. Tuším by mi mala platiť ako svojej súkromnej sestričke!

Zrazu chrápanie stíchlo. Azda by som mohla konečne zaspať? Ale o chvíľku sa ozvalo: „Ooooch, zlatko, pomôž mi, už to nemôžem vydržať. Zavolaj mi, prosím ťa, sestričku!“ Stratila som trpezlivosť. Či je to moja povinnosť? Koľkýkrát som už tejto noci vstala? Veď aj ja sa potrebujem vyspať. Nie je tu predsa jediná chorá na tejto izbe. Nech si sama zavolá sestričku! Ja už nevládzem. „Pane Bože, ja viem, že to nie je odo mňa pekné - modlila som sa. Daj mi, prosím ťa, tvoju božskú trpezlivosť, lebo mne tá moja už dochádza.“

Vtedy som si uvedomila, že táto starenka by mohla byť aj „moja babička s bielymi vlasmi, prstami pokrútenými od reumy a zlomenou nohou, ktorá potrebuje, aby sa o ňu niekto celú noc staral, je ako moja stará mama, ktorá sa tak často o mňa starala, piekla mi palacinky a šila šaty pre moju bábiku. To akoby moja babička volala o pomoc. A ja, s mojimi mladými zdravými rukami a nohami, by som mala len tak nečinne ležať?

„Tetuška, čo vás bolí?“ povedala som milo a zase stlačila tlačidlo. „Nebojte sa, sestrička hneď príde a pomôže vám. Chcete piť?“

„Ó, ďakujem ti, ty moje zlatko. Veľmi ti ďakujem. Veľmi ma mrzí, že ti celú noc nedám spať. Ďakujem, ďakujem.“

A ja som bola v tej chvíli vd'ačná za dar novej trpezlivosti.

Trpiaci bez trpezlivosti je ako lampa bez oleja.

Pondelok po tretej pôstnej nedeli – 16. 3. 2020

Ex 23,8

Nevinného a toho, kto je v práve, nepripravíš o život, lebo ja neospravodlivím toho, kto je nespravodlivý! Dar neprijmeš, lebo dar zaslepí aj múdrych a prekrúti záležitosť tých, čo sú v práve!

Na plochej dráhe – 2

V továrni Harley sa niečo deje. Na vchodových dverách jedného oddelenia visí už tri týždne červená tabuľa s nápisom 'Vstup zakázaný aj zamestnancom'! Len prvý inžinier, konštruktér, vrchný majster a niekoľko najlepších mechanikov tam smú vojsť. Ostatní vedia len to, že vo fabrike tajne skonštruovali nový model motocykla, ktorý sa má zúčastniť na pretekoch o veľkú cenu Floridy na plochej dráhe. Hovorí sa, že nový model je niečo úžasné.

Fabrika bola rozhodnutá získať prvé miesto najmä preto, že víťazná značka pretekov sa začne používať aj v armáde. Pre továreň to znamenalo obrovské objednávky a zisk. Fred Wild, pretekár tejto značky, sa na preteky usilovne pripravoval. Každý deň a za každého počasia jazdil na dráhe. Prirodzene, trénoval na inom stroji. Tréning sa týkal osobnej prípravy na ťažké podmienky nebezpečných pretekov. Fred dnes pomaly končí tréning. Posledný raz prechádza zákrutou smrti, prichádza k bariére a opiera stroj o zábradlie.

„Haló, Fred, môžete na minútku? Rád by som sa s vami porozprával!“

Fred sa nechápavo pozerá na neznámeho muža. Dáva si dolu prilbu a vydáva sa smerom k cudzincovi. „Čo si želáte, pane?“

„Som Alan Smith, tajomník Hendrsolu.“

Fred sa zahľad do očí pána Smitha a hovorí: „Ale, ale, od konkurencie? A čo by ste potrebovali, pán Smith?“

„Fred, rozprávame sa bez svedkov, preto vecne a stručne. Mám plnú moc dohodnúť sa s vami v mene našej fabriky. Vieme, že na preteky chystáte nový stroj. Vieme aj to, že na ňom pôjdete vy. Dobre ma pochopte - keď neprídete do cieľa, tisíc dolárov je vašich. Vyplatím vám ich osobne hneď po skončení pretekov. Nechcem od vás, aby ste sa rozhodli hneď. Uvedomujeme si, že na novom stroji vašej továrne by ste určite zvíťazili! Mohli by sme si ešte „kúpiť“ niektorého iného jazdca, aby vám, povedzme, vpadol do cesty. To je však trochu nebezpečné a nechceme, aby si kráľ plochých dráh zlomil väzy. Ide nám v podstate len o to, aby stroj vašej továrne neprišiel prvý do cieľa! Myslím, že je to jasná ponuka. Máte týždeň na rozmyslenie. Pri svojom nebezpečnom zamestnaní nezarobíte tisíc dolárov ani za pol roka. Takže do videnia vo vašej kabíne po pretekoch!“

Dlho po odchode pána Smitha stál Fred Wild nad svojím strojom a rozmýšľal. Koľko víťazstiev už dobyl pre svoju značku? Prečo by teraz nemohol prísť do cieľa ako druhý? Veď je to také ľahké! Stačí stratiť drahocenné sekundy! Tisíc dolárov! Riskuje pre továreň svoj život, aby získala objednávky, a čo z toho vlastne má? Mesačný plat a 50 dolárov za vyhrané preteky! Hm, ale keď jeho továreň získa objednávku, budú mať robotníci zamestnanie a robotu...

Fredovou hlavou sa miešajú myšlienky za aj proti... Nevie sa rozhodnúť...

Je krásne slnečné nedeľné popoludnie, deň veľkých udalostí! Najväčšie rýchlostné preteky motocyklov na Floride na plochej dráhe v Miami. Tribúny sú preplnené. Tisíciky divákov stoja okolo obrovskej pretekárskej dráhy. V šatniach pretekárov je rušno. Fred Wild je pripravený. Má na sebe kožené nohavice a vestu, na hlave žltú prilbu a na chrbte veľké poradové číslo - štyri. Pri vchode do jeho kabíny stojí nový pretekársky stroj, ukrytý pred zrakom všetkých divákov nepremokavou plachtou. Strážia ho dvaja mechanici.

Nejaký muž kráča okolo. Nenápadne sa na chvíľu zastaví. Teraz si ho všimol aj Fred. Je to Smith. Mlčky a veľavravne si Smith položí ruku na náprsnú tašku, čím Fredovi naznačuje, že peniaze sú pripravené. Fred Wild sa opatrne rozhlíadne okolo a potom prikývne na znak súhlasu. Smith sa spokojne usmieva a odchádza smerom k tribúnam. Fred Wild prichádza k mechanikom a hovorí im: „Tak, chlapci, odtiahnite ten stroj na štart! O chvíľu prídem za vami!“ Je rozhodnutý. Tisíc dolárov je veľký peniaz! Fred neodolal!

Svoj plán má premyslený do najmenších podrobností. Počas pretekov sa bude držať jazdca Hendrsolu, akoby s ním bojoval o prvé miesto a potom v poslednom kole pred zákrutou smrti ho predbehne. V zákrute však stroj vyklopí. Vari sa to nemôže kráľovi plochej dráhy nikdy stať?

„Fred, Fred, hľadám ťa v šatniach a ty nikde! A len kvôli tebe som celú noc cestoval vlakom, aby som ťa mohol vidieť!“

Fred sa prekvapene otočí. Pred ním stojí mladý muž v rovnošate poručíka pluku motorizovaných jednotiek - jeho brat Edy!

„To sa divíš, čo? Preložili ma od pešiakov k oceľovým koňom. Idem sa pozrieť na ten zázrak, ktorý bude na pretekoch jazdiť za vašu fabriku. Chcem vidieť, na akých strojoch budeme v budúcnosti jazdiť. A okrem toho - stavil som na teba, brat môj! Veď vieš, pre našinca je desať dolárov veľa peňazí!"

Edy precestoval sto míľ, aby sa pozrel na jeho jazdu a videl jeho víťazstvo. V tej chvíli sa Fred rozhodol. Jeho brat bude jazdiť na ich strojoch a nie na tej rachotine od Hendrsola. A ušetrí mu desať dolárov, o ktoré sa stavil! Motory buráčajú pri štartovej čiare, jazdci sedia naklonení v sedlách a čakajú na znamenie štartéra. Teraz!

Ako búrka sa oceľoví obrí ženu vpred. Škvara plochej dráhy odletuje na všetky strany. Fred nevníma, čo sa deje vôkol neho. Vie len, že prišiel jeho brat a sleduje ho. Dokáže mu, že titul kráľa plochých dráh mu právom patrí.

To, čo Fred ukázal na týchto pretekoch, nevidel nikto z tisícok divákov nikdy predtým! Rútil sa do zákrut so šialenou odvahou. Tempo, aké nasadil už pri štarte, dávalo tušiť, že celkom iste zvíťazí. A Fred Wild, kráľ plochej dráhy, aj zvíťazil, hladko a presvedčivo!

Je po pretekoch. Pri šatniach sa Fred stretáva s Edym, ktorý mu už zďaleka beží s otvoreným náručím v ústrety.

„Fred, šiel si ako kráľ!"

Fred položí pravicu na plecía svojho mladšieho brata a vážne mu hovorí: „Edy, dnes som sa stal dvojnásobným víťazom - na plochej dráhe v motocyklových pretekoch aj na šikmej ploche nad veľkým pokúšením predať svoju česť."

*Charakter sa ukáže vo veľkých okamihoch,
ale formuje sa v maličkostiach.*

Utorok po tretej pôstnej nedeli – 17. 3. 2020

Hab 2,9

Beda tomu, kto hromadí korisť na nešťastie svojho domu, chce si položiť hniezdo do výšav, aby unikol ruke nešťastia.

Ako metrom premerať vieru? - 3

Na píle v malej dedinke predával jej majiteľ drevo. Susedia o ňom vedeli, že je špekulant a všetky dosky má narezané o niekoľko centimetrov kratšie, aby získal niečo navyše pre seba. Jedného dňa sa po okolí rozniesla správa, že tento obchodník s drevom uveril v Ježiša Krista a stal sa kresťanom. Nikto tomu nechcel uveriť. Všetci tvrdili, že niečo také ako evanjelium by sa ho určite nedotklo. Jeden muž sa pri takejto diskusii nebadane vytratil z obchodu. O chvíľu sa rozrušený behom vracal späť a kričal: „Je to tak! Je to naozaj pravda!" Všetci sa ho pýtali: „Ako si to zistil?"

„Nuž, odmeral som dosky, ktoré včera rezal, a merajú presne, ako som chcel - meter dvadsať!"

Tento argument presvedčil všetkých. To, že človek uveril, sa niekedy dá odmerať dokonca aj metrom!

Len spravodliví budú tvoje meno velebiť a statoční budú bývať u teba.

Rob všetko poriadne! - 4

Je známe, že slávny maliar Michelangelo maľoval nádhernú fresku na strop Sixtínskej kaplnky poležiaci v neprirodzenej polohe nekonečné hodiny. Každý detail a každú maličkosť chcel vypracovať čo najlepšie. Keď za ním raz prišiel jeho priateľ, divil sa, prečo sa toľko trápi s takými drobnosťami. „Napokon," povedal mu priateľ, „kto si zdola všimne, či je to urobené perfektne, alebo nie?" „Ja," odpovedal mu umelec.

Svet potrebuje ľudí, ktorí sa nedajú kúpiť, ktorí dodržia svoje slovo, pre ktorých má charakter väčšiu cenu než bohatstvo, ktorí majú svoj názor a svoje zásady, ktorí neváhajú urobiť nejaké zmeny, ktorí ani v dave ľudí nestratia svoju individualitu, ktorí budú v maličkostiach rovnako čestní ako vo veľkých veciach, ktorí nerobia kompromisy so zlom, ktorých ambície nie sú obmedzené ich sebeckými túžbami, ktorí nepovedia, že „to" budú robiť, pretože to tak robia všetci, ktorí sú verní svojim priateľom, či o nich idú dobré, alebo zlé správy a bez ohľadu na to, ako sa im darí, ktorí neveria, že preľiakanosť, lesť a krutosť sú tie najlepšie vlastnosti na dosiahnutie úspechu, ktorí sa nehanbia a neboja stáť za pravdou, aj keď je nepopulárna, ktorí dokážu povedať „nie", aj keď zvyšok sveta hovorí „áno".

Prostomysel'ný (človek) verí v každé slovičko, skúsený človek si však dáva pozor na svoj krok.

Verejnú tajomstvo - 5

Dve dievčatá sa stretli na ulici. Janka povedala:

„Milka mi povedala, že si jej povedala to tajomstvo, o ktorom som ti povedala, aby si jej ho nepovedala."

Mária jej odpovedala:

„To je ale hlupaňa! Povedala som jej, aby ti to nepovedala!"

„No," povedala Janka, „ja som jej povedala, že ti to nepoviem, že mi to povedala, preto jej nepovedz, že som ti to povedala."

Kto ohovára pred tebou, bude ohovárať aj teba.

Kto tajnostkársky ohovára blížneho, toho umlčím. Kto má oko pyšné a srdce naduté, toho neznesiem.

Hádanka - 6

Vôbec mi nezáleží na tom, či sa správam slušne a či som voči iným spravodlivá. Nemám ani trochu súcitu s bezbranným ľudstvom.

Privádzam ľudí do hrobu bez toho, aby som musela zabíjať. Rúcam šťastné domovy. Raním srdcia a ničím životy.

Nájdeš ma v kostolných laviciach medzi zbožnými, ale aj v krčme medzi bezbožníkmi. Som prefíkaná, chytrá, zlomyseľná a zákerná.

S pribúdajúcim vekom som stále silnejšia. Viem sa nebadane dostať aj tam, kde lakomstvo, upodozrievanie, nedôvera a urážky nikdy nepreniknú.

Za obeť mi padne také množstvo ľudí, ako je piesku na morskom brehu - a neraz celkom nevinných! Zožeriem všetkých - dobrých aj zlých.

Nikdy neodpúšťam a zriedkakedy zabúdam.

Vieš, ako sa volám?

Klebeta.

*Rozdiel medzi klebetou a správou je v tom,
či to počúvate, alebo hovoríte.*

Lebo (ako) spánok prichádza po mnohej námahe, tak má hlas pochabého zas mnoho rečí.

Ako to pozbierať! - 7

Istá žena povedala klebetu o svojej susedke a zakrátko to vedelo celé mesto. Susedky sa to veľmi dotklo a bola z toho nešťastní jedného dňa sa pani, ktorá klebetu rozšírila, dozvedela, že to vôbec nebola pravda. Svoj čin veľmi ľutovala. Vybrala sa preto za starým múdрым mužom, aby jej poradil, čo urobiť, aby škodu napravila. Keď ju starý muž vypočul, povedal jej: „Choď na trh, kúp si sliepku a zabi ju. Cestou domov ju oškľb a pierka púšťaj na chodník, ktorým sa budeš vracat’.”

Žena, aj keď prekvapená takouto nezvyčajnou radou, urobila, ako jej starý muž poradil. Na ďalší deň sa k nemu vrátila a povedala mu, že všetko urobila podľa jeho rady.

„Teraz choď, pozbieraj všetky pierka a prines mi ich,“ povedal jej starý muž.

Žena šla domov tým istým chodníkom. Celá zdesená však zistila, že vietor odvial všetky pierka z chodníka preč. Zhľadávala ich celý deň. Večer sa vrátila len s dvoma alebo troma pierkami v ruke - to bolo všetko, čo našla.

„Vidíš," povedal jej starý muž, „veľmi ľahko ich rozhádžeš, ale pozbierať ich všetky je nemožné. Tak je to aj s klebetami. Rozšíriť ich nestojí nijakú námahu, ale zlo, ktoré napáchajú, sa ti odstrániť už nikdy úplne nepodariť."

*Lož má krátke nohy, ale vždy sa nájde dosť somárov,
ktorí ju vďačne odnesú.*